

пустнешъ при мене. Да ги погледамъ малко.

— Ще ги пустна, чедо. Нѣма да забравя.

Гошо тжно се усмихна и загуби съзнание. Майка му отново колѣничи предъ кандилото. Пламъкътъ освѣтаваше ликоветѣ на светиитѣ. Майката бѣше впила погледъ въ тѣхъ и шѣпнѣше, шѣпнѣше...

А въ това време на Гошовото чело за първи пѣтъ се появиха капчици. Майка му видѣ и примрѣ. Кризата! Божичко, остави ми детето! Майчице света, утре е такъвъ празникъ! Смили се!...

— Гошо, Гошенце, миличккъ на мама! — наведе сетянадъ него.

Ала Гошо не чу нищо. На

бузкитѣ му играеше лека усмивка. Той и другарчетата му бѣха спрѣли предъ грамаденъ, стъкленъ палатъ. Вжтре горѣше слънцето. Всички мижѣха, но виждаха блѣска и пѣха:

— Богъ се роди, Коладеле...

Предъ вратитѣ застанаха два едри ангела съ прѣсти на уста:

— Шшшштѣ, мълчете! Той ви чу и иде, — пошепнаха ангелитѣ.

Показа се чудно хубаво момченце. Съвсемъ малко, а пѣкъ стои правичко. Подъ рокличката му се подаватъ розови, боси крачета...

— Много ми се радвате Какво да ви даря? — попита момченцето.

Гошо иска да пристѣпи, а краката му схванати. И викна:

— Миличккъ Божичко, дай ми само едно. Искамъ да оздравѣя!...

Долетѣ пѣсенъ отъ много гласове. Ангели обиколиха цѣлия палатъ. Излѣзе една майка и взе детенцето на рѣце. Гошо изтрѣпна. Той бѣше виждалъ тази хубава майчица. Кжде я бѣше виждалъ?

А-а, на иконитѣ! Света Богородица! Сжщата!

— Ти позна, Гошко, — засмѣ се Божията майка. — Чухъ молбата ти и видѣхъ колко

